

- Ds. ROORDA (*zijn star verdriet breekt onder de warme beademing van Wierssums persoonlijkheid*). Dàt is het niet, Wierssum. Ik voelde een wonderlijke kracht, om afstand te doen. Het wordt alles, ten slotte, zoo betrekkelijk in het licht der Eeuwigheid. — Toen ik op den preekstoel stond, voelde ik mij opeens als gedragen door een hogere beschikking. Al die jaren, al dat worstelen en zwoegen, al de levens van die bekende, trouwe gezichten, die ik vóór mij zag, het werd alles samengenomen in één oogenblik, het kwam bijeen in één felle pijn, en daarna in een diep geluk, dat ik het had mogen doen. Nooit voel je je meer „werktuig in Gods hand”, dan op zoo’n moment. Er zijn er toch zoovelen, die sterven moeten, eer ze hun levenswerk hebben volbracht. — Te weten, dat je overgeven moèt, dat er een ander offer van je gaat gevegd worden dan je brandende ijver, — het maakt je vróóm Wierssum. Hoe weinig weten wij, wat Gods nabijheid is. Maar zóó was het goed, ten slotte, Wierssum.
- Dr. WIERSSUM. Ik ben blij, dat je je zoo aan mij uitspreekt, Roorda. Het is goed voor ons beiden. Het is goed voor alles, waarover wij samen moeten spreken.
- Ds. ROORDA (*heeft hem maar half gehoord. Hij gaat door op den stroom van zijn gedachten, en het is, alsof er plotseling een huivering over hem komt*). Maar er is iets anders, Wierssum. Straks, op den preekstoel had ik vertrouwen, maar nu, hier, in dit. . . . in dit eenzame huis, word ik zoo bang. Het is net of God van mij wegtrekt, in onbereikbare verten, hier. (*plotseling hevig*) Waar zou zij nu zijn? Ze was op de slaapkamer, weer?
- Dr. WIERSSUM (*kalm, medisch*). Jansje zei dat ze sliep, bij het kind. Ze is moe, ze is wat overspannen, laat haar nu maar rustig. . . .
- Ds. ROORDA. O, Wierssum — het is zoo’n kwelling. Het is zoiets ontzettends, als het geloof je verlaat. Wij zijn mannen van de daad, nietwaar? Als ik werk en leef met mijn menschen, als ik offers moet brengen, dan is het of God om mij heen is, als een stralend vuur. Als ik bid voor mijn zieken, voor mijn stervenden, dan is het een samenvloeien met de Eeuwige vertroosting. — Maar ik moet je wat zeggen, ik moet je het verschrikkelijke geheim vertrouwen. Toe Wierssum, wees jij mijn biechtvader, ontferm je over mij! Soms zinkt alles weg. Soms is het, of er geen God